

1

Джейн Хоук се събуди в хладния мрак и в първия момент не можа да си спомни къде се намира. Осъзнаваше само, че както винаги, е в двойно легло и че pistolетът ѝ е мушнат под възглавницата, върху която, ако не бе поела на път сама, щеше да лежи главата на близък човек. Ръмженето на дизелови двигатели и тракането на тежки камиони ѝ напомниха, че се намира в мотел близо до междущатската магистрала и че е... понеделник.

Сияещите с мек зелен цвят цифри на часовника върху шкафчето показваха, че е 4,15 сутринта, което бе лоша новина, макар и не необичайна, защото бе твърде рано, за да е получила осем часа сън, и твърде късно, за да има вероятност да заспи отново.

Полежа известно време, мислейки за загубеното. Беше се зарекла да престане да се вторачва в горчивото минало. Вече не му отделяше чак толкова много време, което вероятно би се брояло за напредък, ако неотдавна не бе започнала да мисли какво още може да бъде загубено.

Взе чисти дрехи и pistolета и отиде в банята. Затвори вратата и подпъхна под дръжката ѝ облегалката на стола, който бе преместила тук след пристигането си предната вечер.

Камериерките явно не бяха от най-старателните, защото в ъгъла над мивката се бе разпростряла паяжина с големината на човешка длан. В единайсет часа, преди да си легне, в паяжината бе висяла една бореща се за живота си нощна пеперуда. Сега пеперудата представляваше куха, полупрозрачна шушулка с опърпани, лишени от прашец крилца. Тлъстият паяк надничаше над двойка оплели се в мрежата безкрили насекоми – мижава плячка, но нищо чудно скоро по-хубава хапка да попаднеше в ефирния капан.

Светлината на сервизната лампа отвън позлатяваше матираното стъкло на прозорчето, което бе толкова малко, че дори дете не би могло да се промуши отвън. Но пък и тя самата нямаше да може да избяга през него, ако евентуално възникнеше кризисна ситуация.

Джейн сложи pistolета върху спуснатия капак на тоалетната чиния и взе душ, без да дръпва найлоновата завеса. Водата бе доста топла като за мотел с две звезди и натрупалото се в мускулите ѝ напрежение се стопи. Джейн обаче не си позволи да стои под струята толкова, колкото ѝ се искаше.

2

На раменния ѝ колан, който бе от велур, имаше кобур с въртящи се конектори и калъф с резервна пачка. Оръжието висеше точно зад лявата ѝ ръка и не издуваше изобщо шитите ѝ по поръчка спортни сака.

В джобовете на връхната дреха имаше още две пачки и така общият брой на патроните, като броим и тези в pistolета, достигаше четиресет.

Вероятно щеше да дойде ден, когато четиресет нямаше да ѝ стигнат. Вече не можеше да разчита на подкрепление, на скрит наблизко екип, който да се намесва при нужда. Онези времена бяха отминали, изглежда, безвъзвратно. Нямаше как да се въроръжи за безкрайна битка. Ако в дадена ситуация четиресет патрона се окажеха недостатъчни, нямаше да са достатъчни и осемдесет, и осемстотин. Тя не се заблуждаваше относно уменията си и издръжливостта си.

Занесе двата си куфара до форда, модел „Ескейп“, сложи ги в багажния отсек и заключи.

Слънцето още не бе изгряло напълно, само пускаше проблясъци. Ярката сребриста луна, която залязваше на запад, отразяваше толкова много светлина, че сенките на кратерите ѝ не се виждаха ясно. Не приличаше на солиден обект, а на дупка в нощното небе, чиста и опасна светлина, идваща от друга вселена.

Върна ключовете на рецепцията. Седящият зад бюрото братдат мъж с гола глава попита дали всичко е било наред, сякаш

наистина му пукаше. Тя за малко не му рече: „Доста буболечки имате, сигурно немалка част от гостите ви са ентомолози“. Въздържа се, защото не искаше да остави у него впечатление, по-различно от това, че вероятно изглежда добре гола. На излизане подхвърли:

– Всичко беше идеално.

Бе платила в брой предварително, като се бе идентифицирала с една от фалшивите си шофьорски книжки. Според него Луси Еймс от Сакраменто току-що бе напуснала сградата.

Някакви пролетни бръмбари се блъскаха в конусовидните метални плафони на лампите, монтирани на тавана на покрития проход, и удължените им сенки играеха върху ярко осветената бетонна пътека.

Докато вървеше към мотелската закусвалня, фиксира с кос поглед охранителните камери. Следенето вече бе станало стандартна практика.

Обаче единствените камери, които можеха да я хванат, бяха тези на летищата, гарите и някои други ключови обекти. Те бяха свързани с компютри, снабдени с модерен софтуер за лицево разпознаване. Бе приключила с летенето. Придвижваше се само с автомобил.

Когато започна всичко, тя бе блондинка с дълга коса. Сега бе подстригана по-късо брюнетка. Този тип промени няма как да заблудят лицевото разпознаване, ако обектът се издирва. Освен стандартната дегизировка, която също можеше да привлече нежелано внимание, нямаше много други възможности за промяна на формата на лицето и неговите уникални черти.

3

Омлет с три яйца и сирене, два резена бекон, наденичка, допълнително масло за препечената филийка, без пържени картофи, кафе вместо портокалов сок – наблягаше на протеините, тъй като от големи количества въглехидрати я домързвяваше и мисълта ѝ ставаше мудна. Не се страхуваше от напълняване, защото трябваше да поживее още двайсет години, за да развие артериосклероза.

Сервитьорката отново донесе каничката с кафе. Беше на около трийсет, хубавка като вехнешо цвете, твърде бледа и твърде кльошова, сякаш животът постепенно я изпиваше.

– Чухте ли за Филадельфия?

– Сега пък какво?

– Някакви откачалки са се забили с частния си реактивен самолет в четирилентова магистрала, гъмжаща от коли. По телевизията казаха, че резервоарът вероятно е бил пълен. Почти един километър от пътя гори, паднал мост, експлодиращи коли и камиони, хора в огнен капан. Ужасия. Имаме телевизор в кухнята. Гадост голяма. Кофти ти става само като гледаш. Говори се, че са го направили за Бог, но всъщност в тях се е вселил дяволът. Какво ще става от сега нататък?

– Не знам – каза Джейн.

– Едва ли някой знае.

– Така е.

Сервитьорката се върна в кухнята, а Джейн дояде закуската си. Ако човек позволява на новините да развалят апетита му, ще умре от глад.

4

Нейният черен автомобил „Форд Ескейп“ изглеждаше обикновена детройтска машина, но под капака му бяха добавени коне, чрез които той можеше да надбяга всяко превозно средство, на чиито предни врати пише „Да служа и защитавам“.

Джейн бе купила форда две седмици по-рано в Ногалес, Аризона, плащайки в брой. Въпросният град се намираще на границата, точно срещу съименника си Ногалес, Мексико. Джипът бе откраднат в Съединените щати, в Мексико му бяха пренабили номерата на двигателя и го бяха „напомпали“, а после го бяха обявили в Щатите за продан. Дилърът излагаше стоката си в хамбарите на ранчо за отглеждане на коне. Тарикатът не рекламираше, не издаваше фактури и не плащаше данъци. По желание на клиента осигуряваше канадски номера и карта за гарантирано легитимна регистрация от Отдела за моторни превозни средства към провинция Британска Колумбия.

На зазоряване тя все още не бе напуснала Аризона. Движеше се на запад, по междушатска магистрала 8. Нощта чезне-

ше. Слънцето бавно разчисти хоризонта и перестите облачета отпред порозовяха, после, потъмнявайки, придобиха цвят на червен корал. Небето постепенно се насищаше със синьо.

Понякога, по време на дългите пътувания, ѝ се приискваше да послуша музика. Бах, Бетовен, Брамс, Моцарт, Шопен, Лист. Тази сутрин предпочете тишината. В настоящото ѝ настроение дори най-добрата музика щеше да звучи като какофония.

Четиресет километра след изгрева тя влезе в Южна Калифорния. В течение на следващия час белите перести облачета се снижиха, сгъстиха и посивяха, превръщайки се в кълбести облаци. После небето притъмня застрашително.

Когато стигна западните части на кливландските гори, тя напусна магистралата – при градчето Алпайн, където генерал Гордън Ламбърт бе живял със съпругата си. Предната вечер Джейн бе прегледала старите си, но много полезни атласи с карти. Бе убедена, че ще намери къщата.

Една от многото модификации на форда бе премахването на джиписеа, включително на транспондера, който позволяваше местоположението му да бъде проследявано чрез сателит и други средства. Няма смисъл да си извън мрежата, ако превозното ти средство е свързано с нея.

Въпреки че дъждът е също толкова естествено нещо, колкото слънцето, и въпреки че природата не действа с умисъл, Джейн видя злонамереност в задаващата се буря. Напоследък любовта ѝ към природата бе подложена на изпитание от ирационалното може би чувство, че тя е в заговор с човечеството относно лоши, деструктивни начинания.

5

В Алпайн живееха четиринайсет хиляди души, част от които със сигурност вярваха в съдбата. По-малко от триста бяха от бандата „Виес““, състояща се от индианци от племето кюмий, която управляваше казиното „Виес“. Джейн не се интересуваше от игрите на късмета. За нея животът представляваше постоянно търкалящ се зар, така че повече хазарт не ѝ бе нужен.

Борове и вечнозелени дъбове красяха очарователния старинен център. Някои сгради наистина бяха стари, а новите копираха архитектурния им стил, макар и невинаги успешно. Антиквариатите, галериите, магазинчетата за подаръци и ресторантите свидетелстваха за целогодишен туризъм, предшестващ казиното.

Сан Диего, шестият по големина град в страната, се намираще на по-малко от трийсет километра. Там се бяха нагъчкали поне един милион души, значителна част от които имаха нуждата да си почиват извън гъмжащия кошер.

Къщата на семейство Ламбърт бе с бяла дъсчена фасада и черни кепенци на прозорците. Издигаше се в покрайнините на Алпайн върху парцел с площ около половин акър. Оградата бе от дървени колове, на верандата се мъдреха плетени столове. На пилона, стърчащ от североизточния край на къщата, се вееше знаме. Червените и белите ивици се полюшваха на вятъра, а изпънатият правоъгълник с петдесетте звезди изпъкваше на фона на мрачното смръщено небе.

Ограничението на скоростта от четиресет километра в час позволи на Джейн да подмине бавно имота, без да оставя впечатление, че оглежда. Не забеляза нищо необичайно. Но ако подозираха, че тя ще наmine заради връзката си с Гуинет Ламбърт, онези щяха да са се покрили много старателно.

Подмина четири къщи и се озова в улица без изход. Направи обратен завой и паркира на банкета.

Къщите бяха разпръснати по склона на хълма и от тях се виждаше езерото Ел Капитан. Джейн тръгна по една пътека през гората. Излезе на обезлесен склон, зеленещите там туфи мискантус щяха да придобият цвят на узряло жито в средата на лятото. Когато стигна брега на езерото, тръгна на юг, като стрелна с поглед водата – тя изглеждаше хем гладка, хем набраздена, защото облаците с вид на намачкано пране се отразяваха в огледалната повърхност. Загледа се в къщите отляво, сякаш им се възхищаваше.

Разположението на оградите подсказваше, че парцелирани са само имотите в горната част на хълма. Оградата на къщата на семейство Ламбърт и отзад бе от бели колове.

Джейн заобиколи други две къщи и се заизкачва по склона. Задната порта бе с обикновено резе.

След като затвори портата зад себе си, тя огледа прозорците. Завесите бяха дръпнати настрани, а кепенците – вдигнати, за да влиза възможно най-много светлина. Като че ли никой не наблюдаваше езерото или нея самата.

Събрала решителност, тръгна покрай оградата. Когато облаците се снижиха и знамето зашумоля на вятъра, който носеше миризма на дъжд или може би на влага от езерото, излезе на верандата и натисна звънеца.

Малко по-късно една привлекателна слаба петдесетгодишна жена отвори вратата. Носеше дънки, пуловер и дълга до коленете престилка на ягоди.

– Госпожа Ламбърт? – попита Джейн.

– Да?

– С вас имаме нещо общо.

Гуинет Ламбърт пусна тънка усмивка и повдигна вежди.

Джейн добави:

– Омъжени сме за военни от флота.

– Хубаво. С какво мога да ви бъда полезна?

– Освен това сме вдовици. Смятам, че можем да виним едни и същи хора за това.

6

В кухнята миришеше на цитруси. Гуинет Ламбърт печеше мъфини с мандарини и шоколад в такива количества и с толкова усърдие, че човек нямаше как да не предположи, че си намира занимание, за да се предпази от пристъпите на тъга.

По плотовете бяха накацали девет чинии, във всяка от които имаше по шест напълно изстинали мъфина, обвити в целофан, предназначени явно за съсед и приятели. Десетата чиния, която съдържаеше все още топли десертчета, лежеше на масата в трапезарията. Друга партида набираше вкусови качества във фурната.

Гуин бе от онези невероятни майсторки в кухнята, които творяха кулинарни чудеса, без да цапат. В мивката нямаше мръсни купи. По плотовете не се стелеше брашно. По пода не се търкаляха трохи и други боклуци.

Джейн отказа да си вземе мъфин, но прие чаша силно черно

кафе. Седяха една срещу друга на масата, от чашата бавно се надигаха благоуханни пари.

– Твоят Ник е бил подполковник, така ли? – попита Гуин.

Джейн се бе представила с истинското си име. Връзката между нея и Гуин изискваше настоящото посещение да е тайна. При така стеклите се обстоятелства, ако не можеше да се довери на съпругата на военен, не можеше да се довери на никого.

– Полковник – отвърна Джейн. – Носеше сребърен орел.

– Само на трийсет и две години? При такава амбициозност със сигурност е щял да се издигне много.

Съпругът на Гуин, Гордън, бил генерал-лейтенант – един чин под най-висшите офицери.

Джейн каза:

– Получи Морски кръст, както и други отличия. – Морският кръст бе втори по значимост след Медала на честта. Скромният по природа Ник никога не говореше за получените медали и похвали, но Джейн понякога изпитваше нужда да изтъкне заслугите му, да потвърди, че той е съществувал и че съществуването му е направило света по-добро място. – Загубих го преди четири месеца. Бракът ни продължи шест години.

– Милата, била си почти дете, когато си се омъжила.

– Съвсем не. На двайсет и една. Подписахме една седмица след като завърших „Куантико“ и постъпих на работа в Бюрото.

Гуин я изгледа учудено.

– Ти си от ФБР?

– Ако изобщо някога се върна. Сега съм в отпуск. Запознахме се, след като той бе назначен в Корпуса за развиване на боеспособността към „Куантико“. Той не бе настойчив. Аз трябваше да го ухаждам. Беше прекрасен човек, така че ще се постарая да постигна целта си. – Изненада се, че сърцето ѝ се сви и че гласът ѝ стана треперлив. – Тези четири месеца понякога ми се струват четири години... после пък само четири часа. – Усети, че е проявила нетактичност. – По дяволите, съжالياвам, твоята загуба е по-скорошна.

Гуин махна с ръка, но очите ѝ се бяха насълзили. Каза:

– Една година след като се оженихме... това беше през 83-та... Горди служеше в Бейрут. Тогава терористи вдигнаха във

въздуха казармите, избивайки двеста и дваайсет души. Все на лоши места ходеше, хиляди пъти ми е минавало през главата, че ще го убият. Смятах, че онези мисли ще направят така, че да съм подготвена, ако някой ден човек в синя униформа почука на вратата и ми връчи бележка „загинал при изпълнение на служебните си задължения“. Но не бях подготвена за... начина, по който се случи.

Според информацията в медиите, преди малко повече от две седмици, в събота, докато съпругата му пазарувала в супермаркета, Гордън излязъл през портата на задния двор и отишъл долу на езерото. Носел късоцевна пушка помпа. Седнал на брега, с гръб към тревистия склон. Тъй като цевта била къса, можел да достигне спусъка. Хората в близките лодки станали свидетели как той се гръмнал в устата. На връщане Гуин видяла пред дома си полицейски коли. Входната врата била отворена, животът ѝ се променил изцяло.

Джейн каза:

– Искан ми се да те попитам...

– Тежко ми е, но не съм сломена. Питай.

– Възможно ли е да не е бил сам?

– Не. Съседката го видяла да слиза сам към езерото. Забелявала, че носи нещо, но не разбрала, че това е пушка.

– Хората в лодките... те проверени ли са?

Гуин примигна изненадано.

– Проверени?

– Съпругът ти може да е имал среща. Може да е взел пушката, за да се защитава.

– Да е убийство? Не, няма начин. В района е имало четири лодки. Поне пет-шест души са видели всичко.

Джейн се поколеба дали да попита в какво състояние е бил бракът им.

– Съпругът ти... в депресия ли беше?

– О, не. Някои хора губят надежда. Но Горди винаги беше позитивен, оптимист до мозъка на костите си.

– Също като Ник – отбеляза Джейн. – Гледаше на връхлиташите го проблеми като на предизвикателства, а той обичаше предизвикателствата.

– Как стана, мила? Как го загуби?

– Приготвих вечеря. Той отиде до тоалетната. Открих го

във ваната. Облечен. Бе разрязал шията си с боен нож, дълбоко. Прекъсната лява сънна артерия.

7

Заради Ел Ниньо зимата бе по-влажна от нормалното, за втори път през последните пет години. Климатичната аномалия бе сложила край на сушата в щата. Утринната светлина бе слаба, все едно падаше здрач. Езерото бе осеяно с бели вълнички, наподобяващи люспи; приличаше на огромна змия, дремеща в сенките на надигащата се буря.

Докато Гуин вадеше изпечените мъфини от печката и ги поставяше на плота да се охлаждаат, стенният часовник като че ли зацъка по-силно. През последния месец времеизмервателни устройства от всякакъв тип периодично измъчваха Джейн. От време на време ѝ се струваше, че чува цъкането на ръчния си часовник. Толкова се изнервяше, че или го прибираще в жабката на колата, или, ако бе в мотел, го мушкаше под възглавничката на някой фотьойл. Нямаше нужда от постоянно напомняне, че времето ѝ изтича.

След като Гуин приготви ново кафе и наля и на двете, Джейн попита:

– Гордън остави ли бележка?

– Не, нито текстово съобщение, нито гласова поща. Може би трябва да се радвам на този факт, а може би не.

Тя върна каничката в кафемашината и се настани отново на стола.

Джейн се опита да игнорира часовника, невъзможно бе да е зацъкал по-силно.

– В нощното си шкафче държа бележник и химикалка. Чрез тях Ник се сбoguва с мен, ако подобен начин на мислене не ти е чужд.

Зловещата тайнственост на онези четири изречения смразяваше сърцето ѝ всеки път, когато си ги припомнеше. Тя ги цитира:

– „Нещо не е наред с мен. Искам. Много искам. Много искам да съм мъргтъв.“

Гуин бе вдигнала чашата си с кафе. Остави я на масата, без да отпие.

– Доста странно, бих казала.

– Определено. Полицайте и съдебният лекар като че ли също бяха озадачени. Първото изречение бе със стегнатия му, старателен почерк, но после постепенно се разваляше, сякаш е имал затруднения да контролира ръката си.

Те се вторачиха в сумрака отвън, мълчаха. После Гуин подхвърли:

– Лошо е за теб, че си го намерила ти.

Тези думи не изискваха отговор.

Докато се взираше в кафената си чаша, сякаш можеше да предскаже бъдещето по отразените в течността светлинки на полилея, Джейн каза:

– В края на миналото столетие делът на самоубийствата в Америка падна до десет цяло и пет на сто хиляди души, но през последните две десетилетия се наблюдаваше връщане към нормалните статистически дванайсет и пет. Това беше до миналия април, когато започна покачване. В края на годината бе отчетен резултат от четиринайсет на сто хиляди души. Нормалният обем е трийсет и осем хиляди случая. Покачването означава допълнителни четири хиляди и петстотин самоубийства. Мога да кажа, че през първите три месеца на настоящата година делът е петнайсет цяло и пет, което означава, че до трийсет и първи декември нормата ще бъде надвишена с осем хиляди и четиристотин случая.

Докато представяше цифрите на Гуин, отново започна да се чуди какво всъщност означават и дали наистина по някакъв начин са свързани със смъртта на Ник. Вдигайки глава, видя, че Гуин я наблюдава съсредоточено.

– Мила, да не би да правиш проучване? Явно е така. Май не ми каза всичко. Нали?

Да, не бе казала всичко на вдовицата Ламбърт просто защото не искаше да я излага на опасност.

Гуин започна да натиска:

– Да не би да сме навлезли в някаква студена война и отново да има мръсни номерца? Има ли много военни сред онези допълнителни осем хиляди и четиристотин самоубийци?

– Военни има, но делът им е в нормално съотношение. Самоубиват се хора с всякакви професии. Лекарите, адвокати, учители, полицаи, журналисти... Необичайното е, че на живота

си посягат успели хора, приспособили се добре към средата, нямащи депресия, нито емоционални или финансови проблеми. Те не пасват на стандартните профили на хората, склонни към самоубийство.

Порив на вятъра разтресе задната врата, сякаш някой пробваше дали е заключено.

Изникналата надежда придаде розовина на бузите на жената и вкара живец в очите ѝ.

– Да не би да намекваш, че Горди е бил... какво? Дрогиран? Не е знаел какво върши? Има ли вероятност...

– Не знам, Гуин. Събирам парченцата от пъзела, но нямам представа каква картина ще се получи и дали изобщо ще се получи нещо. – Отпи от кафето. Не ѝ се пиеше повече. – През миналата година имало ли е моменти, когато Гордън не се е чувствал добре?

– Простуди се веднъж. И възпаление на зъбен канал имаше.

– Замайване? Дезориентация? Главоболие?

– Горди не страдаше от главоболие. Изобщо рядко се разболяваше.

– Говоря за нещо запомнящо се, тежка мигрена с характерните блещукащи светлинки, които пречат на зрението. – Вдовицата Ламбърт като че ли трепна при тези думи. – Какво има, Гуин?

– На конференцията „Какво ще стане, ако“, миналия септември във Вегас.

– Каква е тази конференция?

– Институтът „Гернсбак“ събира за четири дена футуристи и автори на научна фантастика. Провокира ги да мислят нестандартно на тема „Национална сигурност“. Кои заплахи пренебрегваме и кое може да се окаже сериозен проблем след година, десет години, двайсет години.

Тя покри устата си с длан, челото ѝ се набразди.

– Какво те тревожи?

Гуин сви рамене.

– Нищо. Просто за момент се зачудих дали е редно да говоря за това. Но то не е голяма тайна. Медиите отразяваха всичко години наред. Институтът кани четиристотин души с напредничаво мислене – военни от различните родове войски, учени и инженери, работещи във фирми, които изпълняват

поръчки на Военното министерство. Те изслушват докладите, после задават въпроси. Интересно е. Съпругите присъстват на официалните вечери и на други социални мероприятия, но не и на сесиите. Няма облаги, между другото.

– Сигурно.

– Институтът е аполитична организация с идеална цел. Няма контакти с фирмите от отбранителния сектор. Получаваш покана, но си плащаш пътуването и хотела. Горди ме заведе на три конференции. Харесваше му тази инициатива.

– Но миналата година там е страдал от тежка мигрена?

– Друг път не се е случвало. На третия ден, сутринта. Шест часа бе на легло. Исках да извикам доктор. Но Горди смяташе, че ако не става въпрос за огнестрелна рана, болезните сами отминават. Знаеш, че мъжете обичат да се доказват пред себе си.

В главата на Джейн изникна мил спомен.

– Ник се занимаваше с дърводелство. Веднъж длетото се изплъзна от ръката му и го поряза. Вероятно бяха нужни четирипет шева. Но той почисти сам раната и я превърза с тиксо. Мислех, че ще умре от отравяне на кръвта или ще загуби ръката си, а той каза, че тревогите ми са сладурски. Сладурски! Идеше ми да му зашлепя шамар. Всъщност наистина го плеснах.

Гуин се усмихна.

– Хубаво си направила. Както и да е. Към обяд мигрената изчезна, така че Горди пропусна само една от сесиите. След като успях да го кандърдисам да отиде на доктор, похарчих сума ти пари за спа процедури. А ти как разбра за мигрената?

– Разпитвах един вдовец от Чикаго. Жена му получила първата си и последна мигрена два месеца преди да се обеси в гаража.

– Тя била ли е на конференцията „Какво ще стане, ако“?

– Не. Де да беше толкова просто. Не мога да открия връзки като тази при значителна част от хората. Само тънки връзчици, така да се каже. Въпросната жена бе изпълнителен директор на организация с идеална цел, помагаша на хора с увреждания. Беше щастлива, работлива, обичана на практика от всички.

– Твоят Ник получи ли такава еднократна мигрена?

– Не е споменавал. Подозрителните самоубийства, които ме интересуват... Няколко месеца преди да умрат, някои хора са се оплаквали от световъртеж. И от странни, наситени сънища.

И от треперене на устата и лявата ръка, като този проблем е отшумявал за седмица-две. Някои са имали горчив вкус в устата от време на време. Различни неща, в повечето случаи дребни. Но при Ник нямаше каквито и да е симптоми. Нищичко.

– Ти си разпитвала близките на починалите.

– Да.

– Колко?

– Засега двайсет и двама, включително теб. – Разчитайки изражението на Гуин, Джейн добави: – Да, знам, че съм се вманиачила. Може би съм тръгнала за зелен хайвер.

– Ти не си глупачка, мила. Понякога просто... на човек му е трудно да продължи напред. После къде ще ходиш?

– Искам да говоря с един човек, който живее близо до Сан Диего. – Отпусна се в стола си. – Но тази конференция във Вегас ме заинтересова. Имаш ли нещо от нея? Брошура, програма за докладите?

– Вероятно има материали в кабинета на Гордън на горния етаж. Ще отида да погледна. Още кафе?

– Не, благодаря. Със закуската пих много. Може ли да ползвам тоалетната?

– В дъното на коридора. Ела, ще ти я покажа.

Няколко минути по-късно, в идеално чистата и без паяци тоалетна, докато си миеше ръцете, Джейн се погледна в огледалото. Не за пръв път си зададе въпроса дали, тръгвайки на този кръстоносен поход преди два месеца, не бе направила най-голямата грешка в живота си.

Имаше много какво да губи, не само собствения си живот. Нейният живот бе последен по важност.

През вентилационната тръба засилилият се вятър нашепваше откъм покрива, сякаш бе трол, напуснал любимия си мост и преместил се да живее в къща с хубава гледка.

Тъкмо излизаше от банята и на втория етаж проехтя изстрел.

8

Джейн извади пистолета си и стисна ръкохватката му с две ръце, като го държеше насочен към пода. Това не бе служебният ѝ пистолет. Нямаше право да го носи, когато е в отпуск.

Но тя харесваше не по-малко и този – „Хеклер и Кох“ марк 23, четиресет и пети калибър.

Наистина бе изстрел. Нямаше писък преди това, нито след това и не се чуха стъпки.

Тя знаеше, че след Аризона по петите ѝ нямаше никой. Ако някой я бе чакал тук, щеше да я гръмне още докато си бърбеше в кухнята с вдовицата, както бе свалила гарда.

Може би онзи бе спипал Гуин и бе произвел изстрел, за да накара Джейн да се качи на втория етаж. Това не изглеждаше логично, но повечето от лошите бяха емоционални и разумът и логиката им куцаха.

Сети се за една друга възможност, но реши да я отхвърли за момента.

Ако къщата имаше задно стълбище, то вероятно щеше да тръгва от кухнята. Не бе забелязала стълби. Имаше две затворени врати. Килер, естествено. Другата вероятно водеше към гаража. Или към пералното помещение. Значи, стълбището бе само едно.

Тя не хареса стълбите. Не можеше да отскочи наляво или надясно. Нямаше как да отстъпи, защото това би означавало да се обърне с гръб към стрелеца. Когато се реши, щеше да се втурне нагоре, а двете тесни стълбищни рамене можеха чудесно да изпълняват ролята на стрелбище.

Когато стигна междинната площадка, Джейн се приведе и заобиколи бързо колоната. Гореня нямаше никой. Сърцето ѝ бумтеше като маршов барабан. Нужно бе да се съобразява със страха. Знаеше какво да прави. Научена бе. Един от инструкторите ѝ бе казал, че това е балет без клинове, полички и цвички. Просто трябва да знаеш движенията и къде точно се извършват, а в края на представлението в краката ти мятат цветя, метафорично казано.

Последното стълбищно рамо. Точно тук един професионалист би се опитал да я отстреля. Прицелвайки се надолу, той щеше да има предимството пистолетът му да е точно под нивото на очите, докато на нея щеше да ѝ е неудобно с вдигнати нагоре ръце.

Вече бе на горната площадка, все още жива.

Стои приведена и близо до стената. Дланите върху ръкохватката. Протегнати напред ръце. Спири и се ослушай. В коридора няма човек.

Сега трябваше да внимава с вратите. Кофти работа, както при стълбите. Можеха да я опушкат накрая, докато прекрачва прага.

Гуин Ламбърт бе на един от фотьойлите в голямата спалня, главата ѝ бе клюмнала наляво. Пръстите на дясната ръка, която бе отпусната в скута, лежаха върху дръжката на пистолет. Куршумът бе пробил дясното ѝ слепоочие, бе преминал през мозъка и бе излязъл през лявото слепоочие. На килима се търкаляха костици, кичури коса и още по-големи гадости.

9

Нещата не изглеждаха нагласени. Това наистина бе самоубийство. Нямахте вик преди изстрела, след това не се чуха стъпки или други звуци. Само действие и резултат, а в мига между тях – облекчение или съжаление. Чекмеджето на нощното шкафче зееше, вероятно в него бе лежало оръжието.

Джейн познаваше съвсем бегло Гуинет и нямаше как да изпита мъка, но бе връхлетяна от ужасна тъга и гняв. Гняв, защото това не бе обикновено самоубийство, резултат от страдание или депресия. За жена, която е загубила съпруга си само преди две седмици, Гуин се справяше сравнително добре. Печеше мъфини, които после смяташе да раздаде на роднините и приятелите, помогнали ѝ в тежкия момент; мислеше за бъдещето. Джейн не знаеше почти нищо за съпругата на генерала, но бе сигурна в едно – Гуин не би мъчила друга скърбяща вдовица, поставяйки я в ситуация да открие топлия труп на още един самоубиец.

Остро бибипкане я накара да се извърне и да вдигне пистолета си. Звукът идваше от съседната стая. Приблужи се предпазливо до отворената врата и тогава разпозна звука. С този сигнал компанията „АТ&Т“ предупреждаваше клиентите си, че телефонната слушалка не е върху апарата.

Прекрачи прага на кабинета на Гордън Ламбърт. По стени-те имаше негови снимки – като млад офицер, когато е посещавал екзотични места. Гордън в синя униформа, висок и красив, рамо до рамо с президента. Рамкирано знаме, което се е веело по време на битка.

Провлякла навития си на спирала кабел, слушалката лежеше на килима. Джейн извади от джоба на якето си памучната кърпичка, която ползваше единствено за изтриване на отпечатъци. Вдигна слушалката и се зачуди с кого е говорила Гуин, преди да вземе фаталното решение. Вкара кода за обратно набиране, но не се получи нищо.

Гуин се бе качила горе, за да потърси брошура или програма от конференцията „Какво ще стане, ако“. Джейн отиде до бюрото и дръпна едно от чекмеджетата.

Телефонът извънтя. Тя не се изненада. Нямаше функция за идентифициране на обаждания се.

Вдигна слушалката, но не каза нищо. Дискретността ѝ бе сравнима с тази на човека в другия край на линията. Не ставаше въпрос за фантомно обаждане, следствие от проблем в системата, нито за набиране на грешен номер. Чу музика, една стара песен на група „Америка“, наречена „Кон без име“.

Затвори. Като се има предвид, че къщите в района бяха разположени на голямо разстояние една от друга, едва ли някой бе чул изстрела. Но тя имаше спешна работа за вършене.

10

Може би някой щеше да дойде, а може би те не разполагаха с агент в този район. Благодарумието обаче изискваше Джейн да очаква враждебно настроени посетители. Нямаше време да претърсва кабинета на генерала.

Избърса всички предмети на долния етаж, които си спомняше, че е докосвала. Изми набързо кафените чаши и лъжичките. Въпреки че нямаше опасност някой да я чуе, свърши всичко безшумно. Постепенно свикваше да действа тихо, сякаш се готвеше да стане призрак, който никога не издава звук.

Огледалото в банята хвана за момент напрегнатото ѝ изражение. Естеството на мисията ѝ бе толкова фантастично и откритията, които правеше, бяха толкова странни, че понякога ѝ се струваше, че невъзможното може да бъде възможно. Конкретно в този случай – че когато излезе от банята, образът ѝ ще остане запечатан върху огледалото и ще я издаде.

Докато се измъкваше от къщата, се почувства малко като

ангел на Смъртта. Тя пристига, жената умира, тя си тръгва. Някои казваха, че един ден няма да има смърт. Ако бяха прави, значи, Смъртта също щеше да умре.

Не забеляза хора на прозорците на съседните къщи, нито на верандите. Навън не играеха деца, явно защото се задаваше буря. Чуваха се единствено звуци, причинени от поривистия вятър, сякаш човечеството бе заличено и създадените от него постройки щяха бавно да се рушат под ударите на природните сили.

Отиде с колата до края на пресечката, където или трябваше да завие наляво, или да продължи право напред. Кара направо около километър, извърши десен завой, а след това и ляв, без да си е наумила конкретен маршрут. Често поглеждаше огледалото за обратно виждане. Когато се убеди, че няма „опашка“, се качи на междушатската магистрала и подкара на запад, към Сан Диего.

Вероятно някой ден светът щеше да е под толкова прецизно и постоянно наблюдение, че превозните средства без транспондери щяха да са съвсем лесно откриваеми, като онези, които отговарят на законовите изисквания. В подобен свят тя нямаше да успее да стигне до къщата на семейство Ламбърт.

11

Една вечер миналия ноември – това бе шест дена преди смъртта на Ник, – докато той си миеше зъбите, тя гледа по новините нещо, което я заинтригува и което напоследък често се въртеше в главата ѝ, сякаш бе свързано с настоящото ѝ положение.

Репортажът бе за учени, разработващи мозъчни импланти с помощта на чувствителни към светлината протеини и оптични влакна. Те твърдяха, че хората непрестанно взаимодействат с мозъците си – сетивата записват информация, мозъкът я интерпретира и дава инструкции. Провели експерименти, при които мозъчни импланти приемали инструкции от мозъка и ги пренасяли отвъд точки на нарушена комуникация, като например поражения от инсулт и прекъснати гръбначни нерви. Така страдащи от пълна парализа можели да движат крайниците

си чрез мисълта си. Хора с двигателни нарушения, заключени на практика в телата си, неможещи да говорят, с помощта на имплантите предавали мислите си и ги чували изговорени. Мислите, преобразувани в светлинни импулси чрез светлочувствителни протеини, бивали обработвани от софтуер и превръщани в говор.

Тогава Джейн си бе помислила, че всичко се променя адски бързо, че се задават времена, в които ще има какви ли не чудеса.

Сега тя бе затворена в свят на насилие и ужас, който като че ли по никакъв начин не бе свързан с онзи телевизионен репортаж. Но въпреки това тя продължаваше да си го спомня, сякаш той имаше важно значение.

Навярно бе запомнила историята не заради нещо конкретно в нея, а заради казаното от Ник малко по-късно. Той бе уморен, тя също. Нямаха сили за секс, но им бе приятно да лежат един до друг, да се държат за ръцете и да разговарят. Малко преди тя да заспи, той вдигна дланта ѝ към устните си, целуна я и каза: „Ти ме изгълваш с щастие“. Тези негови думи я съпровождаха в най-прекрасните сънища, където биваха изговаряни в множество странни ситуации, винаги с голяма нежност.

12

В „При Бени на брега“ нападението срещу отиващите на работа във Филадельфия бе погълнало вниманието на клиентите, все едно даваха мач за купа „Стенли“. По телевизията имаше всякакви спортни предавания, на живо и на запис, способни да задоволят и най-претенциозните фенове, но в този обеден час двата телевизора на бара предаваха кабелни новини. Надписите в долната част на екраните представяха броя на жертвите и гневните реакции на политиците, а не резултати от мачове и статистически данни за играчи.

Всъщност „При Бени“ не бе точно на брега, а на две преки от мястото, където ревят на прибой се чуваше най-силно. Дори да бе най-любимото заведение в Сан Диего за последните петдесет години, както пишеше на табелата, едва ли негов собственик бе човек, на име Бени, ако изобщо някога е

съществувал Бени. Клиентите имаха вид на представители на средната класа, която през последното десетилетие се свиваше от демографска гледна точка. Бе твърде рано и никой не бе пиян дотолкова, че да буйства заради ужасяващото събитие, макар че Джейн долавяше ясно гнева, страха и нуждата за събиране в група на насядалите по столовете хора.

Тя хапваше в последното сепаре, което бе по-тясно от другите и бе двуместно, а не четириместно. Плотът бе от ламиниран гранит – вероятно по времето на Бени е бил от пластмаса. Масите, шарените мраморни плочки на пода, както и материята на възглавничките по пейките в сепаретата и по високите столове на бара, издаваха претенция за просперитет и висока класа, но изхвърлянето си личеше. Всичко бе толкова типично американско, че Джейн чак се трогна.

Журналистът от местния вестник, който бе дошъл да хапне и да пийне бира, не бе успял да загърби репортерските си инстинкти. Той се мъknеше из продълговатото помещение, стиснал в ръцете си бележник, химикалка и бутилка бира „Хайнекен“. Показваше журналистическата си карта и заговаряше посетителите, за да разбере какво мислят за терористичния акт.

Беше на около четиресет години, с хубава коса – изглежда, се бе изръсил за прическа повече, отколкото би го посъветвал един разумен счетоводител. Явно харесваше задника си, защото дънките му бяха доста тесни. И предмишниците си явно харесваше, защото ръкавите на ризата му бяха навити, а времето не бе особено топло.

Пристъпи към сепарето ѝ в ролята както на репортер, така и на мъж. Някои жени биха се притеснили от преценяващия му поглед, но не и тя. Не беше грубиян, а и нямаше как да знае, че тя вече не е в играта. Тя бе наясно, че мъжете винаги я забелязват, и осъзнаваше, че ако откаже да даде триминутно интервю, независимо дали по учтив, или рязък начин, ще се задържи по-дълго и по-ярко в съзнанието му.

Той се казваше Келси, а тя се представи като Мери. По нейна покана той се настани на масата.

– Ужасен ден.

– Един от многото.

– Имаш ли приятели или роднини във Филаделфия?

- Само съграждани.
 - Да. Все пак е кофти, нали?
 - Естествено.
 - Какво според теб трябва да направим?
 - Ние двамата?
 - Не, всички.
 - Да осъзнаем, че това е част от по-голям проблем.
 - Който е?
 - Идеите не трябва да са по-важни от хората.
- Той повдигна вежди.
- Ха, интересно. Я разясни малко.

За да му стане ясно, тя обърна словоредата и премахна частичката за отрицание:

- Хората трябва да са по-важни от идеите.

Той зачака продължение. Но когато тя се зае да дояде хамбургера си, каза:

– Моята колонка не е политическа. Занимавам се с интересите на хората. Но ако трябва да си сложиш политически етикет, какъв би бил той?

- Отвратена.

Той се засмя и записа нещо в тефтера си.

- Тази партия вероятно е най-голямата. Откъде си?
- Маями – излъга тя. – Знаеш ли кое е хубаво да проучиш?
- Кое?
- Нарастващия брой на самоубийствата.
- Нараства ли?
- Ами провери.

Той не я изпусна от поглед, докато отпиваше от бутилката си с бира.

- Момиче като теб да се интересува от такава тежка тема?

– Социолог съм – излъга тя. – Мислиш ли, че някой се възползва от терористичния акт във Филаделфия?

Въпреки че пишеше „меки“ материали, той имаше очи на полицейски репортер, които не само виждаха нещата, ами и ги разделяха на пластове.

- Как да се възползва?

Тя махна към близкия телевизор.

– Онази история, на която отделят по около минутка на всеки час, когато няма нищо ново от Филаделфия.

Бивш губернатор на Джорджия бе застрелял съпругата си и един от хората, спонсориращи кампанията му, а после се бе самоубил.

– Говориш за „Зверството в Атланта“ – каза Келс. Вестникарите бяха лепнали на случая такова заглавие. – Гадна работа.

– Ако беше станало вчера, щеше да е голямата новина. Но стана в един и същи ден с терористичното нападение във Филаделфия и другата седмица никой няма да го помни.

Той като че ли схвана намека ѝ.

– Говори се, че съпругата и богатият спонсор са имали връзка.

Тя дояде хамбургера и избърса ръцете си със салфетка.

– Това е една от най-големите мистерии на нашето време.

– Кое?

– Кой по дяволите са тези, дето говорят и дето ние ги чуваме!

Той се подсмихна и посочи празната ѝ бутилка.

– Да ти взема бира?

– Благодаря, една ми е достатъчна. Знаеш ли, че и делът на убийствата се увеличава?

– Писали сме на тази тема, определено.

Сервитьорката се появи и Джейн помоли за сметката. Надвесвайки се над масата, тя прошепна на Келси:

– Обзалагам се, че и бройката ще скочи.

Той се приведе напред, явно прие жеста ѝ за подканяне.

– Разкажи ми.

– Убийства. Самоубийства. Губернаторът може да е показател за това какво ще се случи в бъдеще. За следващата фаза, така да се каже.

– Следващата фаза на какво?

Бидейки съвсем честна до момента, тя си монтира безизразно изражение на лицето и зави във фантастична посока, за да може да разкара Келси.

– На онова, което започна в Розуел.

Той бе отракан журналист и не позволи на усмивката си да замръзне и очите му да се изцъклят.

– Розуел, Ню Мексико?

– Там те кацнаха за пръв път. Ти да не би да отричаш наличието на извънземни?

– Съвсем не – отвърна той. – Вселената е безкрайна. Трябва да си идиот, за да твърдиш, че сме сами в нея.

Преди сервитьорката да донесе сметката, Келси се измъкна от въпроса дали вярва, че извънземните отвлечат хора, после благодари на Джейн – или Мери от Маями – за интервюто и хукна да разпитва други.

След като плати в брой и си запроправя път през обедната тълпа, тя погледна през рамо, вероятно интуитивно, и видя, че журналистът я наблюдава. Той извърна глава и допря телефона си до ухото.

Той просто се бе опитал да я ухажда, а тя го бе разкарала по доста хитър начин. Той бе просто мъж, попаднал на интересен обект от женски пол. Телефонното обаждане бе случайност, по никакъв начин не я засягаше.

Въпреки това, когато излезе от заведението, тя ускори крачка.

13

Като бели хвърчила на фона на тъмните буреносни облаци, чайките прииждаха откъм морето и се спускаха към убежищата си по стрехите на сградите и по клоните на финиковите палми.

Джейн можеше да остави колата на паркинга на ресторанта, но бе постъпила другояче. Бе паркирала форда на платено място, две пресечки по-нагоре.

Приближи се до отсрещния тротоар, като си даваше вид на случайно минаваща, но оглеждаше всичко, опитвайки се да разбере дали фордът е обект на интерес.

Каза си, не за пръв път, че се държи като параноичка, но все още вярваше в здравия си разум.

Въпреки че не забеляза нищо подозрително, подмина колата си, пресече улицата и се приближи към нея откъм задната ѝ страна.

Репортерът ѝ бе благодарил за интервюто. Всъщност тя открай време обичаше да говори за чувствата, надеждите, намеренията и вярванията си. Тъкмо затова трудно понасяше настоящата изолация. Тъй като приятелството изискваше споделяне, тя престана да се вижда със старите приятели и избяг-

ваше да се сближава. Споделянето можеше да коства не само нейния живот, но и този на хората, с които е споделила.

Когато продаде къщата и останалото си имущество и скри парите на много тайно място, си помисли, че „продължителността“ ще е около шест месеца. Сега, два месеца след началото на пътуването и на три хиляди километра от началната точка, тя вече не си позволяваше да предвижда кога ще приключи мисията.

Отлепи форда от тротоара и го вкара в потока от превозни средства. Почти винаги колите, джиповете, камионите и автобусите оповестяваха местоположението си, което бе от полза за търговците, полицейските агенции и онези, които притежаваха бъдещето.

14

Новата централна библиотека на Сан Диего – триумф на постмодернизма за едни и жалка еклектика за други – разполагаше с площ от почти петдесет хиляди квадратни метра, разпределена върху девет етажа. Беше твърде голяма за целите на Джейн. Помещенията бяха под постоянно наблюдение и при възникване на проблем тя едва ли щеше да успее да се измъкне тихомълком. Затова тръгна да търси стар филиал на библиотеката.

Беше се отгървала от лаптопа си преди няколко седмици. В днешно време да се локализира преносим компютър беше толкова лесно, колкото превозно средство с джипиес. Когато ѝ потрябваше компютър, тя отиваше в някоя обществена библиотека. Ако информацията, която търсеше онлайн, бе твърде издайническа, гледаше да не се задържа дълго в съответната сграда.

Намери един филиал с архитектура тип испанска мисия, доста оригинална при това, с керемиден покрив, бледожълта мазилка и прозорци с бронзови рамки. Свежите бананови дръвчета отпред размахваха клоните си с форма на весло, сякаш искаха с гребане да придвижат сградата назад към хубавото старо време.

Паркингът граничеше с парк, в който имаше криволичещи пътеки, място за пикник и игрище. По навик Джейн подмина

целта и остави колата в една странична уличка, две преки понагоре. След като взе малък бележник, химикалка и портфейла си, мушна дамската си чанта под седалката, излезе и заключи вратите.

Компютрите не бяха много. Тя избра номер 2. На номер 1 се бе настанил навъсен бездомник, чието присъствие гарантираше, че другите клиенти ще избягват компютрите в тази ниша.

Едрият мъжага приличаше на пророк – с буйната си тъмна коса и брада, сякаш тресната от гръмотевица, за да щръкне и да се избели тук-там. Носеше ботуши с връзки, камуфлажен панталон, зелена фланелена риза и широко черно шушляково яке. Въпросният образ очевидно бе успял за пробие защитата на библиотеката, защото бе влязъл в някакъв порнографски сайт и гледаше видео при изключен звук.

Той дори не погледна Джейн, освен това не се попипваше. Седеше с ръце върху масата и следеше сцените на екрана някак отегчено и като че ли с леко недоумение. Някои наркотици, като например екстази, ако се приемат в големи количества дълго време, правят така, че мозъкът да престане да произвежда естествени ендорфини. Наркоманите не могат да изпитат възторг, радост или задоволство без химическо подпомагане. Може би точно такъв бе неговият случай, защото повехналото му от слънцето изпито лице не издаваше никакви емоции. Той гледаше с неразбиращ, празен поглед, сякаш бе статуя, а не човек.

Джейн пусна търсене за института „Гернсбак“, който организираше конференцията „Какво ще стане, ако“. Посочено бе, че целта му е „да накара лидерите в бизнеса, науката, политиката и изкуствата да развихрят въображението си и да разсъждават информирани, търсейки нестандартни решения на значимите проблеми пред човечеството“.

Добри хора. Но за тези с лоши намерения едва ли имаше по-добро прикритие от организация с идеална цел, посветила се на хуманността. Повечето от членовете на института вероятно бяха добронамерени, но това не означаваше, че са наясно със скритите подбуди на основателите, както и с главната мисия.

Тя записа в бележника си данните, които изглеждаха свързани с разследването ѝ. Използваше цифрови и буквени ко-

дове, измислени от самата нея, за да не могат други хора да разбират написаното. Кодира имената на високопоставените служители, включително тези на деветимата членове на Борда на директорите. Само от Дейвид Джеймс Майкъл ѝ просветна нещо в съзнанието.

Дейвид Джеймс Майкъл. Човекът с три първи имена. Той присъстваше и другаде, не само в тази сбирка от имена, дати и места. Джейн смяташе по-късно да проучи този въпрос.

Вече приключил с порното, бездомникът гледаше видео-клипове с кучета в ютюб, пак без звук. Дланите му лежаха от двете страни на клавиатурата, изтерзаното му лице бе безизразно като циферблат на часовник.

След като прибра в джоба си бележника и химикалката, Джейн стана, приближи се до човека и остави две двайсетдоларови банкноти на масата до компютъра му.

– Благодаря, че служихте на отечеството.

Той я погледна така, сякаш е проговорила на непознат език. Очите му не бяха кървясали, нито замъглени от алкохол; бяха сиви, ясни, наблюдателни.

Тя посочи татуировката върху дясната му длан – син връх на копие (като фон), в който имаше вдигнат златен меч, пресечен от три златни светкавици. Това бе знакът на Специалните части на Военновъздушните сили. Отдолу се мъдреха буквите ДДТ.

– Службата едва ли е била лека – продължи Джейн.

Той кимна към парите и каза:

– Други хора повече се нуждаят от тях.

Имаше глас на мечка с болно гърло.

– Но аз не ги познавам. Ще ви бъда благодарна, ако им ги предадете.

– Няма проблем. – Той не взе парите, отново бе насочил вниманието си към кучетата. – Има една кухня за бедни наблизо, там винаги се нуждаят от дарения.

Джейн не знаеше дали е постъпила правилно, но не виждаше какво друго да направи.

Докато напускаше нишата, където бяха наредени компютрите, тя погледна през рамо. Мъжът не я наблюдаваше.